

7. szám.
 Augst. 3-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
 jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minder. postahivatalnál és könyvtárnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A SZIBERIAI FEKETE HALÁL. 1864.

Gyorsabban a fergegnél,
 Titkosan, mint a földrengés,
 Vágtat a halál lovagja:
 Mély lábnyomát földön hagyja.

Túl az ón-bányás Urálon,
 Túl a szikes pusztá tájon,
 Százév-látta jég barlang van,
 Dögvész réme lakik abban.

Jéghegyek közt alszik hosszát
 A míg alszik, nem tesz roszat
 De ha kel, bűsz kedve telik
 Asztrakántol Archangelig.

Asztrakántol Archangelig
 Lapp határtol a lengyelig;
 Kamcsatkától Moszkováig
 A föld temetővé válik.

Gázol állaton, emberen,
 Nem válogat koldúst, urat,
 Kivel telik árok; verem?
 Kivel márványos cziinterem?

Gyorsan jár, nem soká mulat.
 Csont ujjával reá mutat,

Fekete pont támad ottan
 Ember elhull, némán holtan.

Némán, holtan, és feketén,
 Öngyászával holttetemén.
 S a halált, mely elragadja,
 Tovább adja, másra hagyja.

Sirnak, rinak, imádkoznak
 Búcsut járnak, harangoznak,
 Fegyveres örvonalt húznak
 — Nem állják útját a rosznak.

Mi ébreszté föl a rémet?
 Hosszu álmát mi töré meg?
 Jégodvában jéghegyében
 Ki úgy aludt, mélyen, régen?

Jégsziklás Szibériában
 Sok könny folyt ez idő tájban:
 Forró könnyü, forró sohaj
 Melegétül a jég olvadt.

Jég megszánta, — szív nem szánta
 Dögvéstől most sok nép elvesz,
 Jaj elötte, jaj utána!
 Uram Istenem, kegyelmezz!

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No olvastam mexicói császári fölsígek installatioját Montezuma városában. Hiába, magyar ruha csak kitete magair ot izs! Pedig már mexicói csakugyan legezifrab az egisz vilagon; de mikor udvarmestert meglatak magyar öltözetben, mats volt valamenyi hidalgo. — Irja izs azutan Times levelező, hogy már mozd csak kit nagy feladat megvarakozik új hatalmasagokra, a mit nehiz lesz elintiznyi. Egyik a főrangú katonaság, a sok stabalis tisztség, a ki nem szereti hadakoznyi, szereti csak parancsolnyi, deklamalniyi, agitalnyi; másik meg az előkelű klerus, a ki vitizül, is alhatatosan megvidelmezi világi jusait. Hivatalbul eltenyi mindeniket veszedelmes, bene hagyni megind veszedelmes.

Had in ezen nagyon könnyen tudnik segitenyi.

Ha mexicói tabori tisztek nem szeretik hadakoznyi, hanem csak nagyon szeretik oratiokat tartanyi, kineveznik űket praelatusoknak, generalisokbul csinálnik pispekeket, obesterekbul prepostokat, majorokból kanonokokot, od azutan pridikalhatnanak; fizetisben izs megmaradnanak.

Viceversa: ha mexicói praelatusok olyan vitiz firfiak, csinálnik belülük ki milyen pispek, prepost vagy kanonok, olyan generalist, őrnagyot, főstraszamestert; od azutan harczolhatnanak s maradnanak charginban.

Ilyenforman egyik sem panaszkodhatna; izs mindenik betöltene az ű helyit.

Bizom csak nagyon jó volnik in consiliariusnak aba Mexicoba.

Tallérossy von Zebulon.

P. s. Ipen most kapok levelet, rigi insurrectionalis időkbül való hadastyan barátomtul, a kit is azon módon jonak latok közre bocsatanyi, nem azirt, hanem csak azirt, hogy rigi időkbül való, mulatsagos datumot publicumnak muíatatasara szolgaltasak; tavol levin tülem,

hogy controversiat megköltényi szandikoznik, avagy valamely rendelenes factumnak jóvahagyasamot oda megadnam. **T. Z.**

Ezen Levelem adassék át, T. cz. Tallérossy-urnak — ott — a hol van.

Poste Arrest.

Ha -- komám Uram nem -- én legalább nevetéségesnek találok, mikép török magoknak a Sok Német-Bundi, mittel — klein és Zvergli állam-ministerei, a fejüket, hogy kaphatnának a Poroszoktul, kik Rendsburgot erőszakkal elfoglalták, kivánt Elégtételt?

Én — mint Obsitos katona mint hajdani 1809-ki Insurgens, Huszár, későbbben pedig — 1813. után, mint Bakancsos — szolgáltam becsületessen a Hazámnak és a koronázott kirájlomnak, Én, mondom, tudnék ezen Németországi sokféle Ministereknek — jó tanácsal szolgálni!

Csak a Benyovszky ezredet kell oda küldeni garnizónba!

Tallérossy Komám Uram alkalmasint emlékezik még arra az esetre, mikor a nevezett *Benyovszky Regiment* (: *nem tudom jelenleg ki a tulajdonosa*;) — 1816-ban midőn a Poroszokkal együtt, vegyes Garnizonban volt a Bundes festung *Mainzban*, a nagyszájú *Junkerektül* nem tsak Ön magának, hanem az egész *Császári Armadianak* — szép — elégtételt — szerezett. Régi historia ugyan, — Sokan nem is tudják, — és az Öregek már elfelejtették, de valóban, éppen e jelen Rendsburgi alkalmatossággal — emlékezetbe hozódott.

Lássa Komám Uram! a porosz Junkerek — Főtisztek, — altisztek, sőt közlegények *Mainzban* is — nagy Prahlhansok voltak. — Ezek a magyar Regiment előtt is *Mainzban* — minduntalan, és minden alkalommal — azon dicsekedtek, hogy *csak Ők* a legnagyobb vitézek Európában és hogy *csak Ők* nyertek meg minden nagy csatát 1813 és 1815-ben és ezen csaták mind elvesztettek lettek volna, — Ő náluk nélkül — és a többi —

Ez a sok Prahlhanslerey utoljára mégis az Orunkban füstölt — s mi egyszer altiszt urak és közlegények, összebeszeltünk, hogy mutassuk meg a Világnak kik nagyobb vitézek — a Magyarok-é vagy a híres Junkerek?

Egy szép nap, tehát, mikor a Junkerek szolgálatban voltak és az ő kötelességük *Mainz Várát* minden Ellenség előtt Védelmesni — mi — pedig — Benyof-

szkyék — szabadon — az nap — korán reggel — a mi Fő-tiszteink *valamnyien* — a Városba — és a környékbe sétálni mentek, és csak az altisztek és közlegények maradtak a kaszárnýában. Dél táj felé, egy becsületes Strázsa-mester vezérlete és commandoja alatt — nekik rohantunk a Junkereknek és valaményit fő-Tiszteikkel együtt — a Várból kitoltuk, ámbár Ők szamosábbak voltak — a Vár-kapuját bezártuk és Ő helyettük strázsaltuk a várat, de még másnap sem eresztettük őket vissza.

Gondolja tsak magának Komám Uram, minő lármát csaptak ebből?

Berlinből tüstént egy kurir által — Elégtételt — kívánt a porosz kormány — Bécsben; Bécsben pedig

az egész Hof-Kriegs Rath s valaményi Generalis-Stabs és főtiszt urak — sőt az *Udvarnál* is — sokat nevettek rajta, hanem Satisfactiót mégis a poroszoknak adni kellett — több fő-tiszt urak azért, hogy azon hires napon, — a Várból kint — sétáltak — és a legtöbb altisztek — *proforma* degradáltattak, *én is*; mert *Tiszt* voltam, az az *Al-tiszt*, — azaz — *Vice Gfrait*er — és *Strázsamesternek*, degradírozattam.

Kérem szépen Tallérosy-Komám Uramat — mert önnek nagy befoljása van a politikai és katonai dolgokban, — vitézkedjen, hogy most, a Rendsburgi vegyes Besatzungban — a volt *Benyofszky* vagy más magyar Regementet — küldjön a *Hadügy Minister* ur.

Akkor aztán megérhetjük a Satisfakeziót!

Keleti költemény.

(Vadonnat új modorban.)

Szeretlek most is, két esztendő multán, —
Nem mint zsebkendő hölgyét Aziz szultán, —
Ki ha ma szeret, holnap szépen rá ún :
Szerelmem örök-forró, mint a számum,
— Oh érzem én
Mint fojt e szörnyű érzemény!

Szivem szorul, remeg, tikkadva szükül,
Oh mert tudom másé vagy égi bülbül —
És sorsom fatáliter föl van írva,
Hogy más szakit le karesú pálmaszilva,
S keblére tűz
Szép fátyolos bagdádi szűz!

És mégis, mégis kész volnék teértted
Hamis proféták előtt hajtni térdet,
S bár tudnám : Allah szörnyű átka meglát :
Egy csókodért én átkoznám el Mekkát,
S lennék, ha kell
Értted gyaur, te csásbos Azrael!

Futnám epedve a Szahara sikkját,
S bár lábam Atlasz csucsait hasitnák
Látásodért, s ha mondanák : ne menjek,
Mennék, megvetve hurít, poklot, mennyet,
Üldözne bár
Oroszlány, tigris, jaguár!

De mind ez semmi, mondom épen semmi!
Nem ennyit volnék képes értted tenni :
Adnék, (bár krida szélvészé süvöltson)
Én adnék neked száz piaszttert kölcsön,
Mert mai nap
Ez a legnagyobb áldozat!!

Mi hasonlatosság van Mátyás király és Molnár között?

Mátyást *negyvenezer* ember kiáltotta ki a *jég hátán* királynak; — Molnárt is *negyven* olyan ember választotta uralkodójának, a kik a *jég hátán is meg tudnak élni*.

Mátyás, miután Buda régi fényét helyre állította, Bécsset ment elfoglalni; — Molnár; a budai színházat fényre emelve, a bécsi közönséget hódítá meg diadaljaival.

Mátyás király messzeföldről elhordatta magához a tudósokat; — Molnár is maga után vitette a *jó érzelmű* kritikusokat.

Mátyás király *két kánt* győzött le a hadban; — Molnár is győzte a *két kánt*, már ugymint a *kánkánt*.

Mátyás ellen fellázadtak alattvalói, míg kívül hadat folytatott; Molnár is épen úgy járt.

Hanem az a különbség mégis van közöttük, hogy Mátyás uralkodását megelőzte *Szilágyi kormányzása*, Molnárért pedig követte.

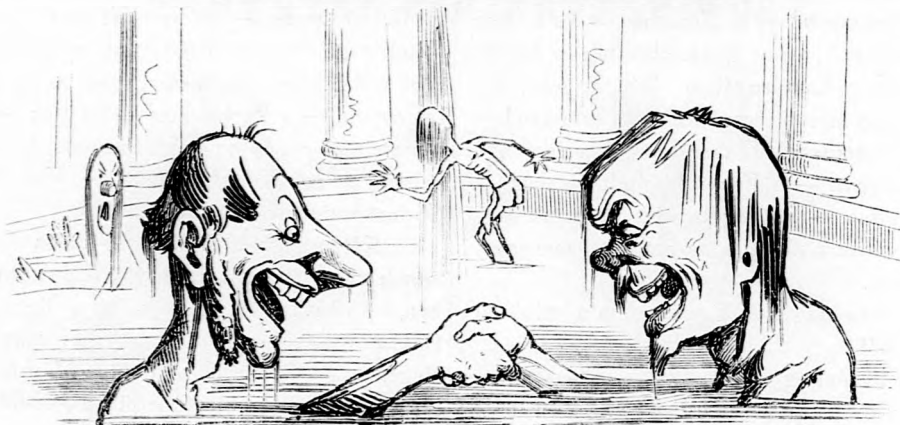
Annyit azonban mind a kettő után sohajtva mondanak, hogy „*oda az igazság!*“

Karczos kérdés.

„Szamár maga, atyafi!“ förmedt a tisztartó az árendás zsidóra, a ki alkudozás közben valami esetlen kifogást tett az árendált pálinkához ellen.

„Már most csak azt szheretaém thudni, azért hi engem a thekintethes ur szhamárnak, mert atyhafiának thart : vagy phedig azért fhogad atyhafinak, mert szhamárnak nhéz engemet!“

Vestis facit monaculum.

I. Bemutatós fürdőben.

— Van szerencsém magamat méltóságodnak bemutatni.

— Ah. — Kihez legyen szerencsém?

— Én szerencsés vagyok gróf Stiribuczky Hamilcar személye lehetni.

— Örülök, hogy van szerencsém.

— Enyim a szerencse.

— Legyen szerencsém per tu lenni veled.

— Szerencsémnek fogom tartani.

II. Találkozás egy óra múlva a sétányon.

— Servus pajtás, hát hogy vagy?

— Ah, óh? Nincs szerencsém.

— Hogyan? Hiszen az előtt egy órával volt szerencsém magamat bemutatni.

— Nem emlékezem rá.

— Az imént a fürdőben.

— Úgy a fürdőben? Hát az te voltál.

Nagy szavak kis tárgyakhoz.

A mindent megfontoló hazafiak.

Az alkudozásra hajlandó hazafiak.

Özvegy férfiak.

J. Esztertől.

Későn jövök az ebéddel, hanem kárpótlásul elhozta a vacsorádat is kedves Matyim, vidám sürgéssel csacsogva rakosgatta ki kosárkája tartalmát, a befödött bögréket, és két össze borított tányért, Natália, Döme Máttyás áldott jó kedélyű fiatal neje.

Ezelőtt vagy két évvel, az öreg Döme Miklós unokáját Matyit, valami megbizással küldte az alföldre. A háznál hova utasítva volt, igen szívesen fogadták, három felnőtt kisasszony igyekezett mulattatni — felnőttek voltak a szó szoros értelmében. Matyi nem volt valami apró legény, csinos középtermű, de a legkisebb kisasszony szemébe is felfelé kellett neki nézni. — Nagy tisztelettel viseltetett irántok — szinte félt tőlök, hanem ott volt aztán az eleven kis Natáli a háznak egy szegény távoli rokona, az egész nap nem fogyott ki a teendők-ből, a mit a három nagyságos kisasszony parancsolt és azt mind oly jó kedvvel végezte, mintha az más-kép már nem is lehetne. — Hozd ide azt — vidd oda ezt. — Hozz tüt, czérnát, szaporán vard ezt. — Nekem ollót hozz, fejtsd el, csináld másképp, nekem így nem tetszik. — Mosd és téglázd ki hamar, de szépen ám, ezeket a mindenfélét.

Matyinak úgy látszott, mintha azok a nagy kisasszonyok egész nap azon törnék fejüket, mivel terheljék azt a szegény kis árva lányt — előbb sajnálta, aztán esudálta, végre igazán komolyan megszerette a türelmes vidám kis teremést. Elvégezte az öreg apjától rá bízott dolgokat; hanem hogy feleséget is vigyen magának az nem volt rá bizva.

Az öreg ur a meglepetéseknek éppen nem volt kedvelője. Máttyás Ujvidékről írta meg öreg apjának, hogy ő itt egy szegény, de igen szép és nagyon kedves leányt vett feleségül és viszi haza.

Az én házamba ugyan nem hozza! de maga se merje többé lábát betenni, se szemem elibe ne kerüljön, fenyegetődzött az öreg és megparancsolta cselédjeinek, be ne merjék bocsatani. Szörnyűség, alig huszonöt éves és megházasodik, bele bolondul egy szép, kedves szegény leányba, azt ugyan még husz esztendő múlva is kaphatott volna, addig szerezhetett volna a miből eltartsa. Én ugyan nem adok nekik egy napra valót se.

Matyi több ízben hallotta öreg apját mondani, csak ez a gyerek nőne meg minél előbb, hogy meg házassíthatnám, most hát azt hitte, megdícséri az öreg ur a miért elvégezte maga, nem kell neki tovább rajt aggódni. Nagyon megdöbbsent hát, megtudva az öreg ur kemény határozatát, nem éppen magáért, hanem kedves kis Lilikéje hová lesz? —

Ne busulj kedves Matyim! nem vagyok én kényelemhez szokva, a lenne csak furcsa, ha egypár ilyen fiatal ember mint mi, valakinek ingyen kegyelmére szorulnánk! én annyi mindenféle dolgot szoktam tenni, vagy egyiknek, vagy másiknak lesz itt is kelete, te is értesz valamihez. Aztán nekünk nem sok kell, majd mire megöregszünk, lesz; akkorra majd tudunk sokat keresni, azt mondod öreg apád is mindenét maga kereste ifju korában, ő is szegény volt, most meg nagy

vagyona van. Csak azt sajnálom, hogy te rád megharagudott, mert hisz én rád nem haragudhatik, de nem is szerethet, miután nem ismer.

Fiatal párunk ezen tanakodása özvegy Tarné asszonyomnál történt, a ki Matyinak boldogult anyjáról rokona volt. Az öreg apa ajtót zárt előtte, ide menekült hát míg sorsát valamiképp rendezni tudja. Tarné nennének volt egy leánya Teresike, már nem is vihette volna Matyi ügyes kis feleségét alkalmasabb helyre.

Okosan beszél édes öcsémasszony, helyeslé Natáli biztató szavait a jó rokon, ime én tiz esztendeje özvegy vagyok, magam keresem kenyerünket, Teresikém is segít móta megnőtt. Akad itt munka a miért megfizetek, böcsület is van mellette, az ember nem köszön érte senkinek. Varrunk, kötünk, azoknak a kik azt restellik vagy nem tudják tenni; hát még aztán nézze, most mindjárt dorongos fánkot sütök; az asszonságok, mikor ozsonnákat adnak, csak hozzám küldik a süteményhez valót, én csinálom nekik a mondolás kifliket, tirolrétest, meg mindenféle finom süteményt. Lakadalmat, körösz-töltőt mind én főzöm ki, hát még a kenyerem, az én kenyérsütésem! nézze azt az órát ott a subláton, abban a tokban! Koronázáskor sütöttem én olyan kenyeret, hogy a kemence száját el kellett bontani, mikor ki akartam szedni, azzal felmentem Pozsonyba, Teresikém elvitte a fölségeknek; azt az alabastrom órát maga a fölséges királyné adta Teresikémnek, én meg mindjárt tolot csináltattam rá.

Tarné nenne utánna látott a fiatalok számára dolgot keresni; ismert az egész városban mindenkit. Legelsőbb is Matyit ajánlotta be egy kereskedéshez csekély fizetéssel ugyan, de még is jobb valami, mint semmi, aztán ha a dolgot megszokja, majd kívánhat többet, de úgy is többet fognak adni ha azt látják, hogy ért hozzá és szorgalmas lesz.

Oda bizon édes öcsém jókor reggel el kell menni és csak késő este szabadulsz, hanem hisz öcsém, asszony elviheti az ebédet, együtt lehet enni.

Ugyan édes lelkem jó nénikém, hívjon engem atyafiságossan Lilinek — aztán most már nekem szabja meg teendőmet, sürgette a kis menyecske nénjét. Oh ne busulj, lesz elég, felelt jó kedvvel a nenne, azt mondat te oly igen értesz a ruha keményítéshez, téglázáshoz, mindjárt hoznak egy nyaláb mosott ruhát, smizli meg csipke historiát, a mit keményíteni és téglázni kell, megvallom azt még nem próbáltam, a te szavadból kis Lilikém — no lásd már ugy nevezlek — a te szavadból azt vettem ki, hogy neked elég módod volt a gyakorlatában. Hát én a mint a patikába befordultam, egykis Hoffmann csöpekért, az asszonság akkor tanakodott a nagyobbik kisasszonyával: mit csináljanak? a szobaleányuk megbetegült, magoknak meg a kezökhöz ragadna a dolog, most itt a sok mosott ruha, hogy lesz ez már keményítve, téglázva?

Tessék hozzám küldeni, vigasz altam őket, most éppen rá érek, minden jól lesz. Hogy megörültek! még maga az ur is, tele töltötte kis üvegemet egy garasért.

Hires lett rövid időn a kis Döméné téglázása, a kinek szép finom fehérneműje volt, divattá vált Döménével tégláztatni. Lilike örül a sok munkának, de Matyi

aggódott miatta, igen egészségtelen foglalkozás az a folytonos tüzes vas és nedves ruha göze.

Oh hogy nem tudok én annyit keresni a mennyi kettőnknek elég volna! kivált a te csekély kívánságodra, én igen haszontalan egy ember vagyok, vádolá sokszor magát Matyi.

Ugyan hagyj el édes Matyim! sokkal többet dolgoztam én ez előtt, aztán soha sem voltak velem megelégedve, itt meg is fizetnek becsületesen, és meg is köszönik, dicsérik munkámat, aztán milyen öröm mikor így együtt eszszük a mit főztem, ugy-e milyen jó ízű minden? aztán háborgatás nélkül ülhetünk egyszerű ebédünknél — nyugtatta férjét Lilike. — Nagyságos atyámfiai csak azért ültettek a pompás asztalhoz, hogy minden pillanatban elszólíthassanak. Ismerd el már egyszer, hogy boldogok vagyunk!

Csak nem két év telt el, Tarné nenne úgy szerette Lilikét is, mint a tulajdon leányát, Terecsike sok mindent tanult Lilitől az öltözködés, és pipere asztal tükaiból, miket az a három divatbáb kisasszonytól látott. Terecsikét táncvizsgálmak alkalmával hitták mindenfelé fésülni, öltözködni, sőt a hova nem jutott több idő, legalább a fejdíszet feltűzni, és az öltözéken körül nézni, nincs-e valami hiány? Terecsike mindenhol tudott aztán valamit igazítani, tanácsolni — Lilike utasítása szerint.

A fent említett ebédet, csakugyan egy kissé későséskén vitte a kis fürge menyecske.

Hát most már talán itt maradsz vacsoráig; az szép lesz együtt menni haza estére — örvendezett Matyi — lássuk hát mi van? Tejfölös leves, sóska tojással! az ebéd ugyan jó! Hát ott a tányérral a vacsora van leborítva? szabad azt most megnézni, nem turósdüdülle? kötekedett Matyi Lilikéjével — kedvencz étele volt neki az említett téztsák.

De nem ám, sietett felelni a kis menyecske, nézd meg csak! Ma gondold, azért a csipke, kendőtisztításért, a min tegnap piszmogtam, három forintot küldött az asszonyság a kié volt; azt üzente: hogy máskor Bécsben tisztították, még sem volt olyan szép, akkor is három forintot fizetett, hát nekem is szívesen megadja — örvendezett Lilike. Én hát neked vacsorára nézd csak — azzal a tányérral felemelte — látod! borjusültet hoztam, ez lesz a vacsorád. Hanem most már együk meg ebédünket, mert nekem haza kell sietnem, ismét kaptam csipkéket, de mielőtt tisztíthatnám, ki is kell javítanom; azzal iparkodnom kell, ma a mennyit lehet elvégzek napvilággal, estére jókor lefekszem, mire te haza jössz, akkorra én egyet alszom is, reggel aztán jókor felkelek, hogy még holnap át is adhassam.

Vidám csevegés közt elfogyott az éték. No egészségnkre az ebéd — mondá Lilike — azzal rakta kosarkájába vissza az üres edényeket.

De hát ennek a sültnek felét is csak vidd el magadnak, kínálta Matyi.

Mit gondolsz nekem felét adni?! daczolt a kis menyecske — otthon hagytam én a magam részét egy egész szeletet! — pá köszöntötte fürgén férjét Lili, s azzal gyorsan igyekezett haza dologra.

Matyi nem hitte neki, hogy a maga számára hagyott volna otthon borjusültet, készített hát tiszta papi-

rost, felét a sültnek bele takargatta, majd ő meg azt mondja Lilikének; hogy nem bírta mind megenni — dehogy is hagyja ő magát megesealni — jókor haza megy vele és aztán meg kell enni azt a sültet Lilikének, ötet ugyan rá nem szedi!

Lilike hozzá látott a csipke igazításhoz, este aztán vitt magának a szomszédból egy pohár tejet háromkrajczárért, azt kenyérral jó ízűn megette, s lefeküdt, imára kucsolta kezecskéit és imádkozott, szivből, nem szóval, elaludt csendesen.

Egyszer úgy félalomban hallotta az éji ört kiáltani: „Éjfél után ütött egyet.

Egy nappal értünk már többet.“

Ugyan Matyi mikor jöhetett meg? hogy ő azt észre nem vette. Kinyújtotta karját Matyi fekhelye felé, de az üres volt. Az ijedség rögtön kiveret minden álmot a megremült kis nő szeméből, két év óta soha se történt, hogy férje elmaradt volna valahol, a nélkül, hogy őt tudósítsa. Mi érhetett? hol lehet? Hirtelen leszált ágyából, szoknyáját magára kapta, és ment Tarné nenne szobájába, attól kérni tanácsot, mitevő legyen?

Ejnye édes Lilikém hát mit tennél? eredj fekjűdj vissza a helyedre és alugyál, igyekezett megnyugtatni a nenne, — derék nagy állapot! ha a férfi néha tovább oda marad, majd megjön, ne busulj! valahol elmulatnak; a bizon gyakran meg szokott történni máshol csak neked újság, egy kicsit beszélgetnek, néha kártyáznak, isznak is, de az már máshol oly megszokott baj, hogy a miatt bizon alusznak ám az otthon levők. Vagy talán félsz oda bent magad ni? no jer hát ide, adok én helyet itt mellettem, ugy se tudok már elaludni, kiment az álom a szememből. De fázol te szegény bohó, ugy reszketsz, folytatá a nenne a minden ízében remegő asszonykát takargatva, majd holnap magad nevensz legjobban mostani félelmeden.

Lilike keserves zokogással bujt vigasztaló néjjehez — észre se vették, hogy az utca ajtó nyílt, csak mikor az ismerős lábkopogást a konyhában hallották, kiáltottak egyszerre. Meg jött! itthon van! — Erre jőjj Matyi öcsöm az én szobámba — sietett kiszólni a nenne — itt van Lilike is, és adj számat neki, hol korhelykedtél az ő engedelme nélkül? most kikapsz mint érdemletted.

Matyi előbb gyertyát gyújtott, azzal ment be az őt már kaczagva váró nőkhöz.

Csak hogy itthon van! lesz neki mit halgatni tölünk, megszámloltjuk hol járt?

Hanem a mint Matyi gyertyával belépett halaványan, kisirt szemekkel, még Tarné nenne is megdöbbsent.

(Folytatjuk.)

Emléklap.

Valahányszor sós perezcet
Fogok látni szép Etelke,
Biztosítlak, mindannyiszor
Te fogsz jutni az eszembe;
Olyan tekervényes módon,
Mint a perezc tekervényes,
Játszóttál ki; s szép kis csontot
Sóztál a nyakamba édes!

Buksi.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACIUM. Akár hűde, akár undé, de mint a dolognak az idebúdjé az, hogy sem ide, sem oda, hanem csak éppen hát hogy no. A ki föltét tud, mondja tovább.

A milyen ujdonságokat mai világban olvasni szokás.

New-York. Egy részvényes társulat alakult, melynek célja mingyár a háboru bevégezése után hozzáfogni a föld keresztül furatásához, mely terv létrejötte után Európa Amerikával egyenes szárazföldi vasuti közlekedéssel fog birni. A fúró gépek hegyei fekete gyémántból készülnek, mely soha sem kopik el, s a legerősebb sziklát is egy perc alatt átfúrja. E vállalkozó társulat már eddigelé három milliárdal rendelkezik. (Nem tudjuk, hogy dollárt ért-e tudósítónk, vagy tonnát? mert így még több. Szerk.)

Párizs. Rejtélyes történet! Egy itteni kereskedő hirtelen eltűnt más fél év előtt: a nélkül, hogy valaki tudhatta volna, hová lett? Végre ismét előkerült. Midőn lakására be akar lépni, kit lát maga előtt? A házi urat, a ki másfél évi házbért követelt rajta. E történet valódiságáról tudósítónk kezeskedik.

Bécs. Itteni művészi körökben rendkívüli érdekességgel várnak egy *elefántot*, ki első lábaival zongorázik; mint mondják, különös eleganciával és érzellemmel jártatja ujjait a billentyűkön. Hallomás szerint Pestet is meg fogja látogatni, ott igen jó publikumra talál.

Vichy. Napoleon egy nagyszerű *Ringelspiel* felállításával foglalkozik, a hol a francia tábornagyok, falovakon ülve, festett muszkafejek után fognak célba döfni. E nemes multság nagy elterjedésre számít.

Konstantinápoly. Hirhedett hazánkfia, a szultán őfelsége főszakácsának udvari szabója, két debreczeni gu-

bát vitetett fiai számára Sztambulba. (Tehát a messze földön is megemlékeznek hazánkról a hű fiak! Szerk.) vagy pedig (Ime tehát a magyar industria végre is utat tör magának a külföldre. Szerk.) Vagy ezt hozzá: (Örvendetes jelensége hazánkfiak életre valóságának, hogy ily magas állásra birtak vergődni a külföldön! Szerk.).

A d o m á k.

— Egy . . . edi tanárnak szokása levén viccelődni, így szólítja meg az előadásra későn jövő székely diákot

— Jó reggelt domine! Nem cserélünk attilát.

— Eb a ki megbánja. — Felelt a góbé a hallgatóság nagy multságára.

— F. . . . diáknak nagy kedve telvén némelykor, azaz midőn pénze volt, a garatra fölönteni; egy este, midőn már jóformán bekapott, a vele egy kocsmában iszogató, s őt boszantó csizmadia legényeket szét verte cseresznyefa gerundiumával úgy, hogy botja is elhasadt miatta. Nyugodt megelégedéssel ült vissza helyére, nem félvén a további háborgattatástól, s akkor vette észre magát, midőn már hetet csengettek a Collegiumban. Akasztá tehát gerundiumát a buda alá és fölment a tanodába, s üle az ő helyére — a hátulsó padok egyikébe — mint annak a rendi, és elaluvék mint szokott az álmos, ittas ember, két kezébe nyugosztván fejét. Ez alatt bejött a tanár és hozzá kezdett a tanításhoz.

— Hogy van a gerundiuma domine F. . . . ? — Érté pedig a tanár azon latin ige gerundiumát, a melyről éppen akkor szó volt.

— A biz' tekintetes tanár ur nem igen jól — felelé az álmából fölserkentett F. . . . — mert az éjszaka elhasadott: hanem leczkék után majd egy vas karikát huzatok rá, s úgy még egy pár hétig kibírja.

— *Venia.* Egy iskola kerülő vén diák *veniat* kért a főiskola orvosától. — Az orvos megtapogatta pulzusát, megtekintette nyelvét az álbetegnek s azt felelte neki nagy komolyan:

Fölösleges magának az én véniam domine, a nélkül is elé *vén ia* maga.

Telegrammok.

Napoleon lemondott a Németországba utazásról.

Az amerikai hadviselő felek kibékültek

azzal a gondolatlalt, hogy a háborunak soha sem lesz már vége.

Murawieff megszűnt élni a gleichenbergi vízzel.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS
Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.